

Π Υ Ρ Ε Ο Ε ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Βερανζέρου 4. Τηλ. 3639.095-3629.769

ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1977

ΕΤΟΣ ΣΤ', ΠΕΡ. Β'. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 22 (58). ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΧ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Διευθυντής Συντάξεως ΣΠΥΡ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οι έφτενινές ελληνικές εκλογές παρουσιάζουν μερικά χαρακτηριστικά στοιχεία. Καί πρώτα-πρώτα, ο τρόπος με τον οποίον διεξήχθησαν μαρτυρεί την στάση του πολιτισμού του τόπου αυτού και του δημοκρατικού ιδεώδους, από το όποιο είναι έμποτισμένος ο ελληνικός λαός.

Αν εξαιρέσουμε μερικές υπερβολές, σ' ότι αφορά την προβολή και την διαφήμιση των πολιτικών κομμάτων, ιδιαίτερα στην Αθήνα (θορυβώδη μεγάφωνα, σπατάλη χαρτοπόλεμου), κατά τα άλλα, η ελευθερία που επικράτησε στην διαφωτιστική έκστρατεία, η ευπρέπεια των αρχηγών των κομμάτων και των υποψηφίων, για την προβολή των κομματικών αρχών και την κατάκριση των κομματικών αντιπάλων τους, αποτελούν δείγματα σωστής και υποδειγματικής λειτουργίας του δημοκρατικού μας πολιτεύματος.

Όλα τα κόμματα, από την άκρα αριστερά, ως την άκρα δεξιά, κινήθηκαν ελεύθερα στον εκλογικό τους αγώνα, ενώ ο λαός επέδειξε πολιτισμένη ανοχή, ακόμη και συνθημάτων, προς τα όποια διαφωνούσε και ήταν έντελως αντίθετος. Τον δημοκρατικό αυτόν τρόπο διεξαγωγής των εκλογών επεσήμαναν και έξηραν και όλοι

οι ξένοι δημοσιογράφοι έγκυρων δημοσιογραφικών οργάνων του έξωτερικού.

Σε ό,τι αφορά το εκλογικό αποτέλεσμα, παρουσιάζονται βασικές διαφοροποιήσεις. Ένώ παραμένει στον τομέα της κυβερνητικής δραστηριότητας η «Νέα Δημοκρατία» υπό τον κ. Κωνσταντίνον Καραμανλή, στον χώρο της αντιπολιτεύσεως γίνεται άνακατάταξι. Την αξιωματική αντιπολίτευση στην νέα Βουλή, αντί της «Ενώσεως Δημοκρατικού Κέντρου», θα την ασκή, κατά την προσεχή κοινοβουλευτική περίοδο, το κόμμα του «Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος» υπό τον κ. Ανδρέα Παπανδρέου.

Σε ό,τι αφορά τα προγράμματα των δύο αυτών κομμάτων (Κυβερνήσεως και αξιωματικής αντιπολιτεύσεως) υπάρχουν βασικές διαφορές, τόσο στον οικονομικό τομέα, όσο και στον τομέα της έξωτερικής πολιτικής.

Χωρίς να μας λείπει το δικαιολογημένο ενδιαφέρον για την ευστοχή αντιμετώπισι, από την πολιτική ηγεσία του τόπου, όλων των προβλημάτων της Χώρας, φύσει και θέσει, έχουμε έπαυξημένο ενδιαφέρον για το έθνικόν Βορειοηπειρωτικό ζήτημα. Είμαστε ταγμένοι να φέρουμε στο προσκήνιο του ενδιαφέροντος της πολιτικής ή-

γεσίας του τόπου τα ειδικότερα προβλήματα των Βορειοηπειρωτών, που ζούν στην Αλβανία, προβλήματα που ανάγονται στα έθνικα και ανθρώπινα δικαιώματα αυτού του όμογενειακού πληθυσμού.

Πιστεύουμε ότι, στα έθνικα θέματα, όπως είναι το Βορειοηπειρωτικό, τόσο η συμπολίτευσι, όσο και η αντιπολίτευσι, δεοντολογικά συμπορεύονται.

Πιστεύουμε ότι η Κυβέρνησι Καραμανλή, με τη νέα σύνθεσί της, μαζί με τα πολλά άλλα προβλήματα, θα αντιμετωπίση και το χρονίζον Βορειοηπειρωτικό πρόβλημα, με την ανάλογη χρονολογική αξιολόγησι.

Από ανάλογη πίστι διεπόμεστε και για την θέσι που θα πάρη στο θέμα αυτό, και η αξιωματική αντιπολίτευσι υπό τον κ. Ανδρέα Παπανδρέου, τον όποιον, άλλωστε, δεσμεύει και κάποια υποθήκη του πατέρα του, που θα του θυμίσαμε σε προσεχές άρθρο μας.

Με αυτές τις σκέψεις, συνενώνουμε τις εύχες μας με το Πανελλήνιο, για μια ένιαία έθνικη πορεία Κυβερνήσεως και Αντιπολιτεύσεως, ώστε να κατορθώση η Έλλάς να ξεπεράση τις πολλές κακοτοπιές και δυσκολίες που αντιμετωπίζει.

ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ:

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΥΤΣΑ

Τις φθινοπωρινές αυτές ημέρες, ό νους μας πάει σ' ένα φθινόπωρο — σ' εκείνο του 1941. Ήταν ένας γλυκός, ήλιοστάλαχτος Νοέμβρης, με απαλά λευκά σύννεφα να τριγυρίζουν στον ουρανό. Και κάτω, ή γη της Ελλάδας, φθινοπωρινή κι' αυτή, άλλοι σκαμμένη, άλλοι σπαρμένη, άλλοι γυμνή, με μόνη την όμορφη της ξανθής γύμνιας της, άλλοι σκεπασμένη από την ανοιχτοπράσινη έλιά, το χρυσοπράσινο πεύκο και το κυπαρίσσι. Οι θάλασσες βρέχανε, όπως και τώρα, τα άκρογιάλια μας και τα νησιά μας ξυπνούσανε και κοιμόντανε τυλιγμένα χρυσές καταχνιές, ανατριχιάζοντας μέσα στην φθινοπωρινή φύλλα. Όμορφα και γαλήνη, γλυκά και καλωσύνη, ανάδιδε ή γη, ο ουρανός, ή θάλασσα της Ελλάδας — τότε, όπως και πάντα. Μα οι άνθρωποι; Οι κάτοικοι αυτού του τόπου; Οι Έλληνες; Ζούσαν όπως και τώρα; Όχι. Μέσα σε λίγες ώρες — από τη μέρα του ΟΧΙ — είχαν αλλάξει. Οι Έλληνες του 1940, πολεμούσαν. Πάνω στην ίδια τούτη γη, στην επιφάνειά της, με μεγάλη αλλαγή είχε γίνει. Τους άτέλειωτους δρόμους προς το Βορρά τους έφραζαν, τώρα, χιλιάδες φαντάροι που όδοπορούσαν γοργά προς το Μέτωπο. Σε άπεραντη γραμμή, ανέβαιναν οι Μανώδες μας, να πάρουν θέση στη γραμμή του αγώνος, να συνεχίσουν και να συμπληρώσουν το έργο των πρώτων υπερασπιστών. Περνούσαν από κάμπους και χωριά, διάβαιναν ποτάμια, ανέβαιναν βουνά, στάθμευαν στα έρημοκλήσια, κοιμόνταν στη λάσπη, τους έδερνε ή βροχή και το χιόνι, κάποτε τους χάρτινε ο φθινοπωρινός ήλιος κι' εκείνοι, ανέβαιναν, ανέβαιναν! Όχι: κάθοδος, αλλά άνοδος! Αλλά την ώρα αυτής της άνοδου, ύπηρχε και μια κάθοδος: Με τους φαντάρους που ανέβαιναν, διασταυρώνονταν και μερικοί άλλοι που τους «κατέβαζαν». Ποιοι ήταν; Ήταν οι λαβωμένοι των πρώτων ημερών του πολέμου,

τα χλωμά παλληκάρια που το αίμα τους είχε τρέξει στην Πίνδο και στον κάμπο της Κορυτσάς. Κι' εκείνοι που ανέβαιναν, σταματούσαν μια στιγμή αυτούς, που κατέβαιναν, και τους κοίταζαν μέσα στα λαμπερά τους μάτια.

Έθελπαν εκεί τη νίκη, έδλεπαν καθαρεψμένη την έθνικη ψυχή — κι' ή όρμή τους προς τα επάνω πολλαπλασιάζονταν. Και εκείνη τη στιγμή, αισθάνονταν πως ή Έλευθερία δεν ήταν μια ιδέα μονάχα, ένα νόημα, ένα καθήκον, μια προσταγή, αλλά πως ήταν πλάσμα ζωντανό, αίμα που κυκλοφορούσε.

Α, ποιά αισθήση της ζωής παράξενη, μοναδική, κοσμική είχαμε εκείνες τις στιγμές. Πώς μπορεί κανείς να ξαναζήση όρες σαν κι' εκείνες, που σήμαιναν το μεγάλο νέο πως «ο Στρατός μας μπήκε στην Κορυτσά!». Μας φαινόταν άπίστευτο, μα ήταν αληθινό. Η ώρα και βασανισμένη πολιτεία της Βορείου Ηπείρου έγινε πάλι αυτό, που ήταν ανέκαθεν: Ελληνική. Ποιος θα το φανταζόταν αυτό, λίγες ημέρες πριν από την 28η Οκτωβρίου;

Πέρασαν από τότε χρόνια, τα παλληκάρια, που πολέμησαν στην Αλβανία, κοντεύουν να γεράσουν, πολλών τα μαλλιά άσπρισαν, μα κανείς απ' αυτούς δεν λησμονάει τις μεγάλες στιγμές, που έζησαν. Μια ματιά ρίχνουν στη γη την ελληνική, στη φύση μας, στον ουρανό, στα σύννεφα του Νοέμβρη, στα πουλιά, που περνάνε — μια ματιά, κι' όμέσως ξαναζουν τον διάκασμο εκείνων των γεγονότων. Μου έλεγε ένας από τους πολεμιστάς εκείνους.

Θυμάμαι: σαν και τώρα!...

Είχε νυχτώσει. Το Σύνταγμα μας όδοιπορούσε από την αυγή, τρέχοντας σχεδόν προς την Β. Ήπειρο. Είμαστε όλοι: κατάσκοποι, δρεγμένοι, λασπωμένοι. Κατά το θράδυ, φτάσαμε στα Γρεβενά και σταθήκαμε λίγο στην πλατεία, για την κανονισμένη δεκάλεπτη στάση. Κανένας δε μιλούσε. Τα Γρεβενά ήταν νε-

κρά, σκοτεινά. Πόρτες και παράθυρα κλειστά, κι' ή βροχή να πέφτη άσταμάτητα μέσα στους άδειους δρόμους. Ακουμπήσαμε στους τοίχους των σπιτιών και, ενώ ή βροχή μας μούσκευε, κλείσαμε τα μάτια μας, τσακισμένοι από την κόυραση. Αχ, να μπορούσαμε να μέναμε έδω, να κοιμόμαστε όσο θέλαμε... Ξαφνικά, φωνές ακούστηκαν στην πλατεία. Κάποια πόρτα άνοιξε, μια λάμψη χύθηκε στο σκοτάδι, ήχοι από ένα ραδιόφωνο γέμισαν τη νυκτερινή άτμόσφαιρα. «Τί είναι, παιδιά, τί συμβαίνει, τί έγινε;», ρωτούσαμε ό ένας τον άλλον. Και, άστραπιαία, το μεγάλο νέο διαδόθηκε: «Τί συμβαίνει! Μπήκαμε στην Κορυτσά, αυτό συμβαίνει. Μπήκαμε στην Κορυτσά. Το είπε το ραδιόφωνο». Μονομιάς, τα κοιμισμένα Γρεβενά ξυπνούν. Πόρτες και παράθυρα άνοιγουν, σκοτεινές μορφές προβάλλουν, φωνές χαρούμενες ακούονται: «Ζήτω! Ζήτω!». Κατεβαίνουν οι κάτοικοι και μας δίνουν νερό, μας σφίγγουν τα χέρια. Δεν είχαμε πάρει έμεις την Κορυτσά, μα ήταν το ίδιο. Εκείνοι: βλέπανε στρατό και το στρατό μας χαιρετούσαν...

Κι' έμεις που είμαστε τόσο κουρασμένοι, σχεδόν άποκοιμισμένοι στην πλατεία των Γρεβενών, γίνουμε μονομιάς άλλοι άνθρωποι. Η κόυραση πέταξε από πάνω μας. Φορέσαμε με όρμή τους γυλιούς μας, άρπάξαμε τα όπλα, συνταχθήκαμε γοργά. Και, ενώ ή βροχή όλοένα δυνάμωνε, ξεκινήσαμε χαρούμενοι, ένθουσιασμένοι, έχοντας ό καθένας μέσα του κλεισμένη κι' από μια Κορυτσά. Ο καθένας την έβλεπε διαφορετική, μα, τί σημασία είχε; Αυτό του είδους οι πόλεις, είναι, που δημιουργούν τις ιδέες και τις παρορμήσεις. Και το κουρασμένο μας Σύνταγμα χάρηκε μέσα στο σκοτάδι και τη βροχή, τραγουδώντας το «Περνάει ο Στρατός, της Ελλάδος φρουρός...». Έτρεχε, τώρα, κι' αυτό να προλάβη να μπη σε κάποια άλλη Κορυτσά...

«ΕΠΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ» ΚΙ' ΟΧΙ «ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ»

Στο φύλλο του «Πυρσού Βορείου Ήπειρου» του παρελθόντος μηνός Οκτωβρίου διάβασα ένα υπόμνημα του Βορειοηπειρωτικού Συλλόγου αναφορικά με την χρήσι των λέξεων «Αλβανικόν Έπος» και «Αλβανικά βουνά».

Έχει άπόλυτο δικιο ό Βορειοηπειρωτικός Σύλλογος για τις παρατηρήσεις του αυτές, γιατί όνομάζοντες το Έπος του 1940 «Αλβανικό» είναι σαν να λέμε ότι οι Αλβανοί έδημιούργησαν το έπος αυτό ή ότι το έπος έλαβε χώραν σε αλβανικά έδάφη.

Αν οι Αλβανοί έπληρωναν εκατομμύρια δολάρια για μια τόσο όφέλιμη γι' αυτούς προπαγάνδα, αναμφισβόως δεν θα το έπετύγγαναν, το έπéτυχαν όμως και δωρεάν μάλιστα από τους ίδιους που έδημιούργησαν το έπος, τους Έλληνες.

Όταν είναζόμεν στα Γραφεία του «Έθνικου Κήρυκος» της Νέας Υόρκης, πολλάκις έδημοσίευσα άρθρα καυτηριάζων τη λανθασμένη κι' έθνικα επίζημία συνήθεια να όνομάζουμε το Έλληνικό Έπος «Αλβανικό Έπος» και τον θρίαμβο στα Ήπειρωτικά βουνά «Αλβανικά βουνά».

Τούτο είναι, όχι μόνο πατριωτικώς επίζημιο, αλλά άποτελεί και μια ύβρι σε κείνους που ήρωικά έπασαν μαχόμενοι για την άπελευθέρωσι ελληνικών εδαφών και ελληνικών πληθυσμών.

Είναι ύβρις στο ελληνικό αίμα των χιλιάδων ήρώων που έβαψε την Έλληνικωτάτη γη της Βορείου Ήπειρου.

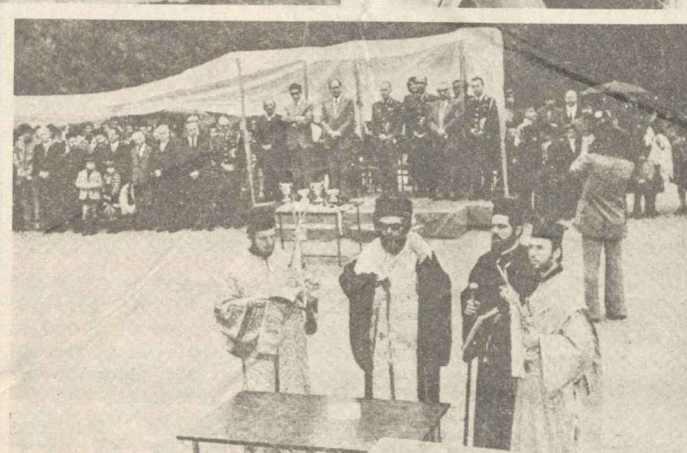
Οι διάφορες Κυβερνήσεις της Ελλάδος — τότε και τώρα — όφειλαν και όφείλουν να διορθώσουν το μεγάλο αυτό σφάλμα και να μην επιτρέψουν ποτέ να χρησιμοποιηθούν οι λέξεις «Αλβανικό Έπος» και «Αλβανικά βουνά», αλλά Έλληνικό Έπος και Ήπειρωτικά βουνά, αν θέλουν να είναι πιστές στην έθνικη παράδοσι και στους έθνικούς πόθους του Πανελληνίου.

Επίσης ό ελληνικός Τύπος μπορεί, με δική του πρωτοβουλία, να άποφασίση να καταργήση τις λέξεις «Αλβανικό Έπος» και «Αλβανικά βουνά», αν θέλη να στέκεται στο ύψος της άποστολής του ως ελληνικού Τύπου.

Κ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ, Έλληνοαμερικανός δημοφως

Δ' ΚΑΛΠΑΚΙΑ - Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

6 Νοεμβρίου 1977

Στιγμιότυπα από τις εκδηλώσεις των «Δ' ΚΑΛΠΑΚΙΩΝ - Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ», που εορμαίωσαν επιτυχία.

Με μεγάλη επισημότητα και παρουσία του Υπουργού Έθνικης Αθλητικής Εύας, Αθέρωφ, των θρησκευτικών, πολιτικών και στρατιωτικών αρχών των Ιωαννίνων και πλήθους κόσμου, τελεστήσανται τα «Δ' ΚΑΛΠΑΚΙΑ - Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ» (6 Νοεμβρίου).

Είναι μια θαυμάσια πρωτοβουλία του Ιεροδιδασκαλείου της Μονής Βελλών, η οποία εγγυάται, πως η μεγάλη αυτή Σχολή της Ηπείρου εφόρμασε στον σωστό δρόμο και ανταποκρίνεται στις προσδοκίες του ίδιου της, μακαριστού Αρχιεπισκόπου Σπυριδωνος Βλάχου.

Τας εκδηλώσεις εχαιρέτησαν δι' άλλων ο υπουργός Έθνικης Αθλητικής Εύας, Αθέρωφ αναφερθείς στη σημασία των «Δ' ΚΑΛΠΑΚΙΩΝ» για την Ηπειρον και την Ελλάδα.

Ο Σχολάρχης του Ιεροδιδασκαλείου, άπειρος νέος προς τους παραιτημένους και ειδικώ-

τερα προς τους νέους, μεταξύ των άλλων, τόνισε τα εξής:

«Νέοι και νέες, απόγονοι των ηρώων του Καλπακίου.

«Σήμερα, σ' μια εποχή, που οι άνθρωποι ζουν την δδονηρή σύγχυση της Βαθελ της Π. Δ., αφήστε στους ετελείς να ασχολούνται με δολοπλοκίες και δισβολές, με θωμερές συκοφαντίες και άναδρες πράξεις.

«Δεχθήτε σήμερα, το μήνυμα του Καλπακίου, μήνυμα πνευματικής και αληθινής ελευθερίας, μήνυμα που πηγάζει από το υπέροχο παράδειγμα και τις θυσίες των παιδιών του.

«Εάν δέν μπουμε μέσα στο καμίνι των εθνικών παραδόσεων και ύψλων ιδανικών. Εάν αφήσουμε στο παρελθόν και στα σκονισμένα θιβλία, τα ιδανικά της Πατρίδος μας και του Έθνους. Εάν

το Καλπάκι δέν πάρει την θέσι του στην εθνική μας ζωή, τότε θα φτάσουμε να τιμούμε τους επύρκους και να σεβόμαστε τους ανυπόληπτους.

«Ορκισθήτε σήμερα, πως αν το απαιτήση ή ιστορική πραγματικότητα και σημάνει το προσκλητήριο της Τιμής, πως το έπος του Καλπακίου θα εναζήση στην ΒΟΡΕΙΟ ΗΠΕΙΡΟ, την ΚΥΠΡΟ, την ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ και την ΠΟΛΗ άκόμα.

«Γιγαντωθήτε και αποτρέψτε κάθε άτιμωση της Πατρίδος.

«Συνειδητοποιήστε τη θέσι σας και την αποστολή σας μέσα στην ιστορική πορεία του Έθνους».

Μετά το πέρας της όμιλίας του Σχολάρχη, η όποια χειροκροτήθηκε από το πλήθος, έγιναν διάφορες εκδηλώσεις, στις όποιες ελαθον μέρος πολλοί άθλητές και οι όποιες εστέφθησαν με άπολυτον επιτυχία.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ καί ή βουβή τραγωδία της Βορείου Ηπείρου

«...Κι οι λυτρωμένοι, αλύτρωτοι. Κι οι αλύτρωτοι (έδω πέρα δόστε να ιδούν του λυτρωμού μιά χάρη, όσο (φτωχή. Η Έλλάδα μιά άκομμάτιαστη και άμέτρητη (Μητέρα, μιά των Έλλήνων και ή ψυχή!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(Απ' το ποίημα «Το τραγούδι των Προσφύγων»)

Η Έλλάδα δέ ζήτησε ποτέ καμιά ιδιαιτερή εύνοια ή μεταχείριση, όταν με τις θυσίες των παιδιών της εναγύρισε στην ελευθερία ζωή ύστερα από τον Άγώνα του 1821.

Ένα μόνον ζήτησε, ζήτησε και δέ θα πάει να ζητήσει: ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ! Η χώρα, που έχει αγωνιστεί για την ελευθερία και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, όσο καμιά άλλη στον κόσμο, ενα μόνον ζήτησε: να γίνουν ελεύθερα τα μέρη που της ανήκουν, να εναγίνουν ελληνικά τα χώματα εκείνα, που με ποταμούς αίμάτων και ήρωικές προσπάθειες έχει ελευθερώσει, ώστε να μνη υπάρχουν πιά Έλληνες σκλάβοι ή ερριζωμένοι. Ζήτησε να εφαιρμόσουν τα Έθνη τις επίσημες παγκόσμιες διακηρύξεις τους για «την αυτοδιάθεση των λαών» και «τα δικαιώματα του Άνθρώπου». Ζήτησε, τέλος, και ζητεί να σεβαστούν τις υπογραφές τους και να τηρήσουν τις επίσημες υποσχέσεις, που έδιναν, όταν πολεμούσε στο πλευρό τους με αυτοαπάρνηση, πίστη και πολύτιμη σύμμαχο.

Και όμως, πόσα ελληνικά μέρη είναι έξω από τα σύνορά μας! Η Ανατολική Θράκη με την Κωνσταντινούπολη, ή Δυτική Μικρά Ασία με τη Σμύρνη, ή Ανατολική Ρωμυλία (Βόρειος Θράκη) με τον Ήργο και τη Φιλιοπούλη, ή Κύπρος που δοκιμάζεται, και ή Βόρειος Ηπειρος, που κατέχουν οι Άλβανοι. Όλα τα μέρη αυτά μαρτυρούν σε κάθε σπείθυη του εδάφους τους την Έλληνικότητά τους. Οι σημερινοί τους κυρίαρχοι παρνομα, εγγληματικά και άντιθετα σε κάθε έννοια δικαίου και άνθρωπιμού, τα κατέχουν.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Έν Κερκύρα τη 19η Νοεμβρίου 1977

Το Διοικητικόν Συμβούλιον του Συλλόγου Βορειοηπειρωτών Κερκύρας, συγκαίρει τον καθηγητήν της Φιλολογίας Κ. Σπυριδωνα Μεσημέρη για την όμιλίαν του της 27ης Οκτωβρίου 1977 προς τους δημοσίους υπαλλήλους της πόλεως Κερκύρας, επ' ευκαιρία της Έθνικης μας επετείου της 28ης Οκτωβρίου, και τον εύχαστεί για την όμορην όρην και πραγματικήν τοποθέτησιν του Βορειοηπειρωτικού προβλήματος εις αυτήν.

Διά το Διοικητικόν Συμβούλιον

Ο Πρόεδρος
ΓΚΙΚΑΣ ΚΩΝ)ΝΟΣ

Ο Γεν. Γραμματέας
ΛΕΖΟΣ ΘΩΜΑΣ

έκτος πραγματικότητας, αλλά είναι άπαιτητη Δικαιοσύνη, επιταγή της Ιστορίας μας και ιερό χρέος στους ήρωες και μάρτυρες νεκρούς των απελευθερωτικών μας αγώνων. Είναι ακόμα καθήκον προς τους αλύτρωτους αδελφούς μας, που ύποφέρουν

που έμπούλξει την επεκτατική βουλμία των γεγετόνων μας, οι όποιοι επιθυμούν διεξόδο προς το Αιγαίο και ι διαίτερα των Τούρκων, που όχι μόνον βέλουν την Κύπρο, αλλά και το μισό Αιγαίο με τα νησιά του.

«Αν έμεις, τώρα, για να έχουμε με τους γετόνες μας ειρηνική συνύπηση, πάψουμε να διεκδικούμε τα μέρη εκείνα, μήπως έτσι τουλάχιστον, με το θάμνο δηλαδή των εθνικών μας όνειρων, θα εεασφαλίσουμε την ήσυχια και την ελευθερία στα εδάφη, που κρατούμε σήμερα έλευθερα; Ασφαλώς ΟΧΙ. Αντίθετα, μάλιστα, θα απορροσώμε περισσότερο τους γετόνες μας — και ιδιαίτερα τους Τούρκους — που ζήτουν να έχουμε διχόνοια, για να έπωφεληθούν.

Επομένως, νομίζουμε, ότι αυτές οι σκέψεις μας δέν είναι άπλως ιδεαλισμός, αλλά ρεαλιστική έκφραση της σημερινής καταστάσεως. Ούτε ύπαγορεύονται από διάθεση φιλοπόλειμης — «ούδεις γάρ ούτως άνόητος έστίν, όστις πόλεμον πρό ειρήνης αίρειται» γράφει ο Ιστορικός Η.

Επομένως, νομίζουμε, ότι αυτές οι σκέψεις μας δέν είναι άπλως ιδεαλισμός, αλλά ρεαλιστική έκφραση της σημερινής καταστάσεως. Ούτε ύπαγορεύονται από διάθεση φιλοπόλειμης — «ούδεις γάρ ούτως άνόητος έστίν, όστις πόλεμον πρό ειρήνης αίρειται» γράφει ο Ιστορικός Η.

ρόδος (διδλ. Δ' κεφ. 87) — αλλά ύπαγορεύονται από την επιθυμία να διατηρήσουμε την ελευθερία μας. Για τοσο δέν πρέπει να έχουμε άπόλυτη εμπιστοσύνη ποτέ σε καμιά έξτνη. Δύναμη, αλλά μόνο και πρώτα απ' όλα στην εθνική μας σύμνοια και ενότητα.

Γιά τη σωτηρία, λοιπόν, και των εδαφών, που κατέχουμε, δέν πρέπει ποτέ να λησμονούμε την αλύτρωτη πατρίδα μας. Πρέπει ακόμα να σκεφτόμαστε ότι δέ ζούμε μόνο για το σήμερα, δέ ζούμε μόνο για να εφαιρμόσουμε περιουσία και για να καλοπέρασουμε. Δέ ζούμε μόνο για τους έαυτούς μας, αλλά και για όσους θα έρθουν μετά από μας. Ζούμε και πάρονομοι και για κάτι πολύ άνώτερο: για την Ελλάδα. Ας μη λησμονούμε, δτι, καθώς γράφει ο Κωστής Παλαμάς: «Κριτές θα μας δικάσουν... — οι άγέννητοι, οι νεκροί!»

«Αλλόμονο, αν ζούμε μόνο για το σήμερα! Αλλόμονο, αν καταντήσουμε δούλοι της ύλης και της καλοπέρασης! Αλλόμονο, αν τα ίδια μας σκοπεύουν μόνο μια ζωή δλκών ανέσεων και άπολαύσεων! Πρέπει, επομένως, να συνάπτουμε την ευσυνείδησή μας και με την ευσυνείδησή μας να μνη σκεφτόμαστε εγωιστικά με το πάθος της απληστίας και τη λατρεία της ύλης. Γιατί, αν ο καθένας μας σκέφτεται έτσι, τότε τα παιδιά, που άνατρέφουμε και μορφώνουμε, κινδυνεύουν να γίνουν δούλοι.

Κάθε άπληστία μας για τους αλύτρωτους αδελφούς μας και γενικά για τα εθνικά μας όνειρα, είναι εγγληματική, είναι εθνική αδικατορία. Όταν οι Τούρκοι, τον Ιούλιο του 1974, έκαμαν τη ληστική τους επιδρομή στην Κύπρο και χαράγτηκε επίσταση, μόνον ένας εντελής πρόλογος θα ύποφύετο να πει: «Τι μας ενδιαφέρει τώρα, ε γίνεται στην Κύπρο, τόσο μακριά. Πάρα να έχουμε πάλι, ες τη διετολή, σουν επίσταση οι Τούρκοι, να ήσυχασουμε!!!

Αλλόμονο, όμως, αν σκεφτόμαστε με τέτοια νοσηροπία! Τότε οι Τούρκοι, μετά τη διχοτόμηση σε πέτες, δέ-

Του Φιλόλογου
Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΣΤΑΜ. ΜΕΣΗΜΕΡΗ

κα, έλκοι το πολύ χρόνο, θα πάρουν και την ύπόλοιπη. Αφοριές θα όρουν ή θα δημιουργήσουν πολλές. Και έπειδή έτσι θα τους άνοίξει ή δρεση, θα ακολουθήσει κατόπιν και ή σειρά της Ρόδου, της Κω, της Χίου, της Λέσβου, της Σάμου και όλων των νησιών μας, που βρίσκονται κοντά στις άκτές της Μικράς Ασίας. Έτσι, θα έρθει άπερίγραπτη συμφορά σε όλους μας.

Ποτέ, λοιπόν, δέν πρέπει να άδιαφορούμε για τους αλύτρωτους αδελφούς μας. Αν, έμεις, διακινώμε στην τραγική τους θέση, θα επιθυμούσαμε να άδιαφορούσαν οι ελευθεροί Έλληνες για την τύχη μας.

Εδώ, παρακαλώ, να μου επιτρέψετε να κάμω μια παραέκταση και να φέρω ένα παράδειγμα από την Ιστορία της ιδιαίτερης πατρίδας μου, της Κερκύρας. Την 31 Αύγουστου 1923, ή φασιστική Ιταλία του Μουσολίνι — ενώ ή Ελλάδα αμφορούσε εξ αίτίας της Μικρασιατικής καταστολής — όρκε την ευκαιρία να καταλάβει τη η Κέρκυρα, παίρνοντας άφορη και πρόσφαση τη δολοφονία του Τελλίνι. Ο Τελλίνι ήταν Ιτα-

κε την ευκαιρία ο Μουσολίνι να καταλάβει την Κέρκυρα, που πάντοτε έπρεθαλμύσε. Το έγγλημα αυτό έμεινε άνεξιχνίαστο. Ποιός μας έγγρατάι όμως ότι δέν το είχε οργανώσει ή ίδια ή φασιστική Ιταλική κυβέρνηση; Τι ήταν νι αυτήν πέντε Ιταλοί λιγότεροι μπροστά στην ευκαιρία που θα εύρισκε;

Αμέως, λοιπόν, ο Μουσολίνι κατηγόρησε ως υπέθυνη την ελληνική κυβέρνηση και ζήτησε άμεση ίκανοποίηση με ταπεινωτικούς για την πατρίδα μας όρους και ύπόσχεση άποζημίωσης (πενήντα εκατομμύρια λιρέτες της εποχής εκείνης). Και προτού περάσει ή προθεσμία, έστειλε το στόλο του να καταλάβει την Κέρκυρα. Έτσι, το άνοχηροτο, ειρηνικό νησί, δέχτηκε, την 31 Αύγουστου 1923, τα πυρά του Ιταλικού στόλου. Δεκαπέντε άδωκα θύματα θρήνησε τότε ή Κέρκυρα. Άνάμεσα τους και ή έξάχρονη Κερκυραία Μαρία Βρυώνη, που ο θάνατός της προκάλεσε ιδιαίτερη αίσθηση, γιατί τον Αύγουστο του 1922 ο πατέρας της, λοχαγός Γεράσιμος Βρυώνης είχε σκοτωθεί στη Μικρά Ασία. Γι' αυτό και ή κηδεία της, που

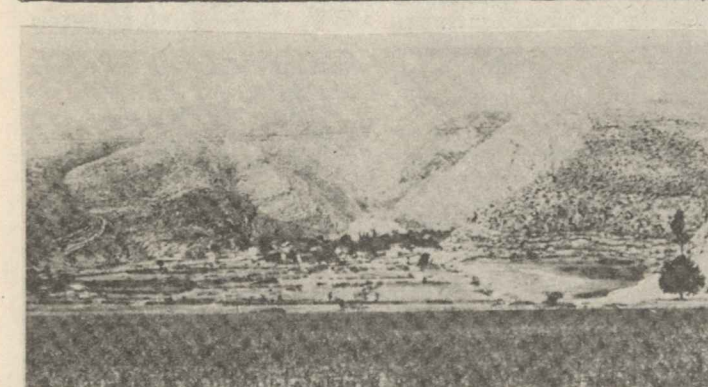
ΑΡΟΒΙΑΝΗ

της στρατηγής, επικεφαλής της Ιταλικής άποστολής στη Διεθνή Επιτροπή Διαγραφής των Ελληνοαλβανικών συνόρων (Καλύτερα θα έλεγαιε: στην άνθελητική έστρατη, σφαγιασμό και διγοτομήσεις της ενιαίας Ελληνικής Ηπείρου). Το πρωί της 27 Αύγουστου 1923, στην δδ Ιωαννίνων — Αρμυροκάστρου, κοντά στο χωριό Κακαβιά, άγνωστοι δολοφόνησαν τον Τελλίνι μαζί με τέσσερις ακόμα Ιταλούς (τον έπαιτρο Σκόρτι, τον ύπολογόνο Πονάτι, τον διεραμνέα και τον όδηγο του αυτοκινήτου). Επειδή το έγγλημα γίνθηκε μέσα σε ελληνικό έδαφος — ενώ το είχαν έως σκεδάσει και έκατέλασε οι Άλβανοι, για να δημιουργήσουν σε όρους της Ελλάδας κατάσταση — όρ-

γίνθηκε με παγκερκυραϊκή συμμετοχή, ήταν μαζί και μια έντονη διαμαρτυρία για τα έγγλήματα της φασιστικής Ιταλίας. Αέξες έδω να σημειώσουμε ότι ή άστυχη μάνα — γίγα Ελέα Βρυώνη, άρνήθηκε να δειχτεί από τους Ιταλούς ως άποζημίωση 15.000 λιρέτες. Σε σχετική έπιστολή της προς την Ιταλική έστρατη, έγραψε, την 19-12-1924, ανάμεσα στα άλλα και αυτά τα υπέροχα λόγια:

«Όση ανάγκην χρημάτων και αν είχαν, ούδέποτε θα διεπράττον τοιαύτην Ιεροσυλία άπέναντι του λατρευτού και μοναρχικού παιδιού μου, δηλαδή να πωλήσω το αίμα του έτε τούς Φαράγκου» (Μαρκηναίας Τζιμπούλλου: (Συνέχεια στην δη σελίδα)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ ΥΠΟ ΤΗΣ Κ.Ε.Β.Α.

ΒΑΝΙΣΤΑ

ΑΛΒΑΝΙΑ

Περιμένοντας τόν... επίδρομέα

ΑΥΣΤΗΡΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ «ΚΑΘΕ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟ»

ΛΟΝΔΙΝΟ, Νοέμβριος.

Ο Άγγλος δημοσιογράφος Μπρούς Πάβινγκ πραγματοποίησε αυτές τις ημέρες ένα ταξίδι στην Αλβανία, μετά τη ρήξη της αλβανικής ηγεσίας με την Κίνα. Εκείνο που του προέβλεπε εντύπωση, είναι το γεγονός ότι παντού στη χώρα υπάρχουν φυλάκια. Για ποίο λόγο, ή πού απομονωμένη χώρα του κόσμου, παίρνει τόσο αυστηρά μέτρα;

Η σκέψη ότι ενδεχομένως οι Ρώσοι να επιδιώκουν να καταλάβουν τη Γιουγκοσλαβία μετά τον θάνατο του Τίτο, είναι κάτι που στενοχωρεί τους Αλβανούς.

Έτσι, ετοιμάζονται να αντιμετωπίσουν οποιοδήποτε ενδεχόμενο και διευκρινίζουν ότι έχουν κάνει ό,τι είναι δυνατό για να αντιμετωπίσουν όποιον επίδρομέα θα επιχειρούσε μία στρατιωτική ενέργεια στη μικρή αυτή χώρα των 2.500.000 κατοίκων.

Η Αλβανία είναι η χώρα όπου ακόμη και τώρα ο Στάλιν θεωρείται σαν σωτήρας του σοσιαλισμού. Είναι όμως και η πιο σκληρή και εξτρεμιστική χώρα από τα άλλα σοσιαλιστικά κράτη της Ανατολικής Ευρώπης. Μετά τον θάνατο του Μάο και τη σύλληψη των ριζοσπαστών της Σαγκάης, οι σχέσεις με το Πεκίνο ψυχράθηκαν. Την περασμένη εβδομάδα μάλιστα, ένα ηγετικό στέλεχος του κομμουνιστικού κόμματος της Αλβανίας επέκρινε τους νέους ηγέτες της Κίνας σαν όπιο του καπιταλισμού και προδότες του Μαρξισμού - Λενινισμού.

Παρά το γεγονός ότι μερικοί Κινέζοι τεχνικοί έχουν εγκαταλείψει την Αλβανία, είναι γεγονός ότι αρκετοί άλλοι εξακολουθούν να παραμένουν. Σε μία διωμηχανική έκθεση στην πρωτεύουσα, τα Τίρανα, είδα μία μεγάλη φωτογραφία δύο Κινέζων, που δείχνουν σε Αλβανούς συντρόφους τους πώς να χρησιμοποιούν κινεζικά μέσα.

Σε ένα κέντρο ψυχαγωγίας των

Κινέζων, ακούει κανείς αλβανικά και κινεζικά τραγούδια. Σε ένα εργοστάσιο στην Βόρεια Αλβανία βλέπει κανείς διάφορα εργαλεία και πλαστικά είδη, που έχουν σταλεί από την Σαγκάη.

Στρατιωτικές της Αλβανίας σε μία παρέλαση

Όπως είχε συμβεί στην Κίνα, κατά τη διάρκεια της μορφωτικής επανάστασης, έτσι και στην Αλβανία πιστεύουν ότι η χειρωνακτική εργασία είναι απαραίτητη για να υπενθυμίζεται στους κατοίκους των πό-

λεων πώς ζει ο περισσότερος πληθυσμός της χώρας.

Ο ξεναγός μου λέει: «Να φέρουμε τον λαό κοντά και να δημιουργήσουμε σταθερή αλληλεγγύη και αγάπη του έθνους προς τον έλλο. Δεν επιθυμούμε να είμαστε πολύ άτο-

μιστές ή να δημιουργούμε διακρίσεις — Τό σύστημά μας αποδίδει στο μεταξύ των ανθρώπων.

Η Αλβανία έχει επίσημως καταργήσει τη θρησκεία από δέκα χρόνια τώ-

Ποιά κατάσταση δημιουργήθηκε στην Αλβανία μετά τη ρήξη με την Κίνα. Στη φωτογραφία, ο Τσοϋ Έν Λάι, όταν είχε επισκεφθεί την Αλβανία «τις παλιές» καλές μέρες.

ρα και είναι το μόνο κράτος στον κόσμο που διακήρυξε την αθεΐα του. Οι εκκλησίες έγιναν κέντρα ψυχαγωγίας ή κλινικές ή σχολεία και οι

να εγκαταλείψουν τη χώρα, έλαβε την απάντηση ότι αυτό θα ήταν μία άφρημένη αντίληψη και τίποτα το άφρημένο δεν υπάρχει στην Αλβανία.

Όπως σε όλες τις κομμουνιστικές χώρες, έτσι και στην Αλβανία, η μεγαλύτερη προτεραιότητα δίδεται στην εκπαίδευση των παιδιών και στην ιδεολογική διαμόρφωση για το μέλλον.

Οι σπουδαστές στην πόλη φαίνεται να είναι πιο καλοθρεμμένοι από τον αγροτικό πληθυσμό. Όταν ρώτησα μερικούς σπουδαστές τι θα ήθελαν να κάνουν στο μέλλον, απάντησαν ότι θέλουν να υπηρετήσουν τον άρχηγό τους σε ό,τιδήποτε αποφασίσει.

Στους διαδρόμους των σχολείων υπάρχουν γελοιογραφίες για τους τεμπέληδες νέους, που φορούν μπλούτζινς ή έχουν μακριά μαλλιά.

Όταν ρώτησα τον ξεναγό μου, αν υπάρχουν αντικαθεστωτικοί στην Αλβανία, απάντησε δόριστα: «Πρέπει να υπάρχουν μερικοί και τους κατατάσσουμε ανάλογα με τις ενέργειες που κάνουν». Πρόσθεσε κατόπιν: «Οποιοι αναλάβει προπαγάνδα εκστρατείας εναντίον του κράτους ή κάνει σαμποτάζ στα εργοστάσια, παραπέμπεται σε δικαστήριο».

ΔΥΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Υπεγράφη από τις Ένωμένες Πολιτείες και 13 άλλες χώρες

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ (Ασ. Πρέσ - ΑΠΕ) —

Ο αγώνας για το θέμα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σκληρύνθηκε ακόμα περισσότερο στη Διάσκεψη του Βελιγραδίου, καθώς 14 δυτικές χώρες κάλεσαν τη Σοβιετική Ένωση, την Τσεχοσλο-

βακία και τις υπόλοιπες ανατολικές χώρες να σεβασθούν τα δικαιώματα των αντιφρονούντων.

Οι 14 χώρες στις οποίες συμπεριλαμβάνονται οι έννεα της ΕΟΚ και οι Ένωμένες Πολιτείες, υπέβαλαν πρόταση - έκκληση στην 35μελή διάσκεψη, έπειτα απ πολυή-

μερους διαξιφισμούς με τους Ανατολικούς πάνω στο «πλέγον» θέμα.

Ο αρχηγός της βελγικής αντιπροσωπείας κ. Γκράιφ, μιλώντας έξω από τον χώρο της διασκέδασης στο ξενοδοχείο από τη δίωξη και τις συλλήψεις πολλών μαχητικών στοιχείων που αγωνίζονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την εφαρμογή των συμφωνιών του Έλσινκι στις ανατολικές χώρες.

Κατά τον Γκράιφ, πολλοί από αυτούς τους αντιφρονούντες, συνεληφθήσαν και φυλακίστηκαν απλώς και μόνο επειδή μίλησαν σε άλλους για την τελική διακήρυξη του Έλσινκι και το βαθύτερο νόημά της.

Το δυτικό σχέδιο αναφέρει ότι όλες οι 35 μετέχουσες χώρες πρέπει να αναγνωρίσουν το δικαίωμα των οργανώσεων και ατόμων να βοηθούν τις κυβερνήσεις στο έργο της διασφάλισης της πλήρους εφαρμογής των διατάξεων της τελικής πράξης του Έλσινκι.

Κατά τους πολιτικούς παρατηρητές της διασκέδασης, το σχέδιο πιστεύεται ότι θα προκαλέσει έντονη άμυνα στα Ανατολικά, που με επί κεφαλής τον Σοβιετικό αντιπρόσωπο Γκούλι Βορόντσοφ έχουν απελευθερώσει ότι θα εγκαταλείψουν τη Διάσκεψη αν αναφερθεί το θέμα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με κατηγορίες εναντίον τους.

Η ΑΛΒΑΝΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΠΟΙΗΣΕ ΤΟΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΜΕ ΤΗΝ... ΠΡΩΗΝ «ΦΙΛΗ» ΤΗΣ ΚΙΝΑ

ΒΙΕΝΝΗ —

Η Αλβανία φαίνεται πως «επισημοποίησε», δια εσωτερικών καταστάσεων, τον ιδεολογικό πόλεμο κατά της Κίνας, που άρχισε πριν από έξι μήνες. Κατά το αλβανικό πρακτορείο ειδήσεων «ΑΤΑ», η τελευταία δολομεία της κεντρικής επιτροπής, που συνήλθε την 17η και 18η Νοεμβρίου, είχε ως θέμα της συζήτησης τον άρχηγό του Κ.Κ. Αλβανίας, κ. Έννερ Χότζα, «διότι τον αγώνα κατά των διαφόρων

ρεβιμάτων του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, μέσα εις τους κόλπους του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος». Δευτέρα έκθεσε εισήγηση «την ενίσχυση της εργασίας του κόμματος δια την εκπαίδευση των κομμουνιστών και των στελεχών».

Είς τα τέλη Ιουνίου, προηγήθη άλλη σύνοδος της ολομέλειας της κεντρικής επιτροπής, κατά την οποία επεξεργάστηκαν οι θέσεις κατά της κινεζικής θεωρίας των «τριών κόσμων».

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ ΟΙ ΛΑΟΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΝΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΟΥΝ ΩΣ ΕΘΝΗ.

Συ που έχεις το θείο προνόμιο της
έλευθερίας, μή ξεχνάς πως χιλιάδες
Βορειοηπειρώται αδελφοί ζούν υπό σκληρά δουλειάν.